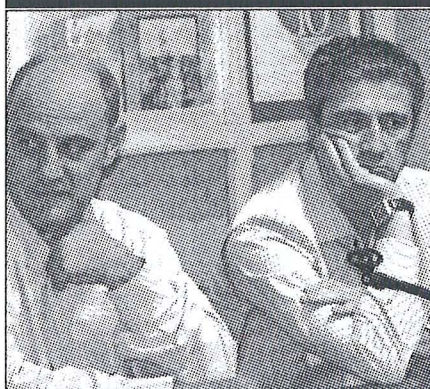
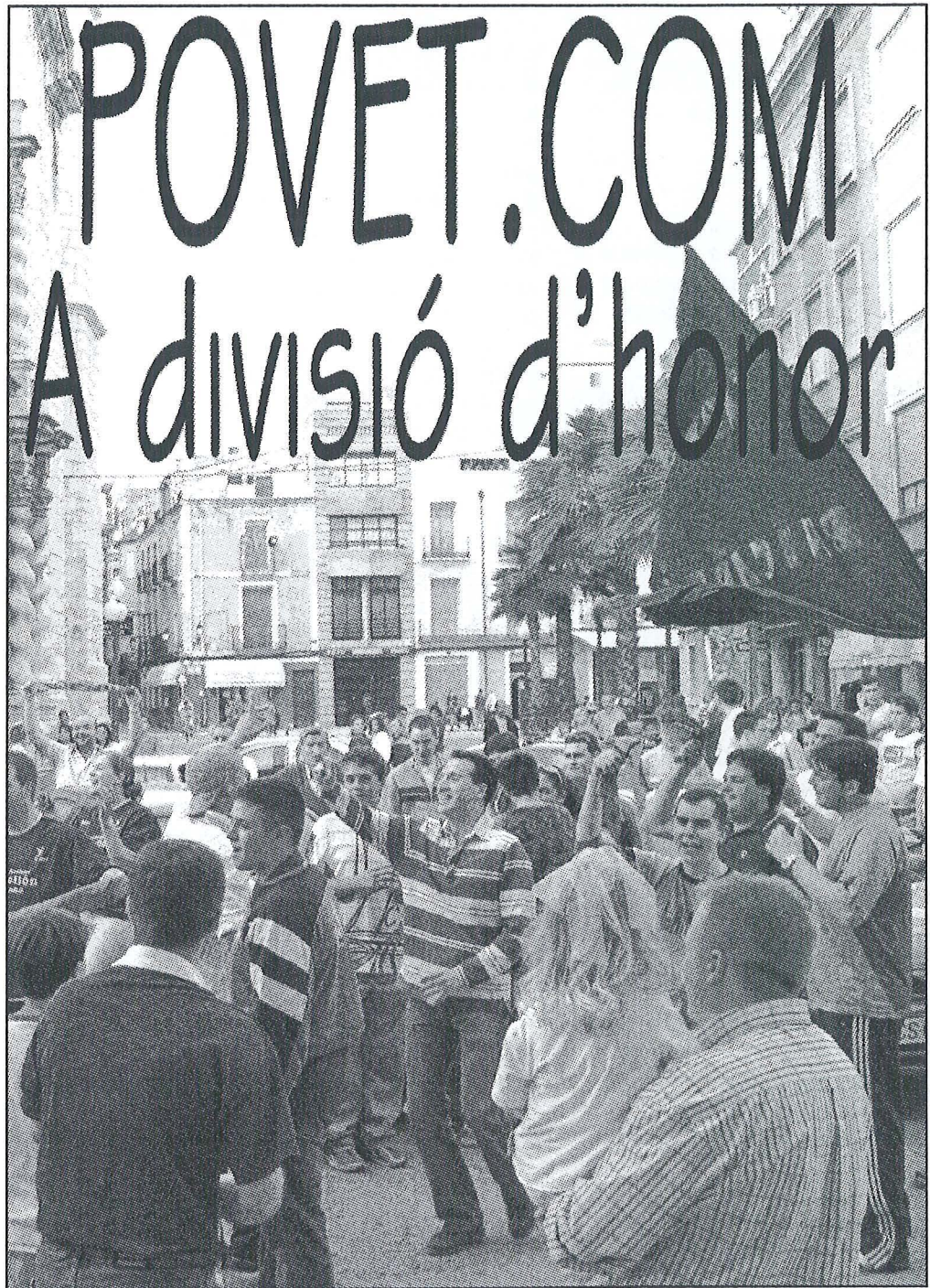

la veu de benicarló

SETMANARI D'INFORMACIÓ GENERAL I CULTURAL • DIVENDRES, 28 DE MAIG DE 2004 • NÚM. 435 • ANY X • 0.75 EUROS

ANEM A SOPAR: El Consell de Redacció i col·laboradors de La Veu també ens alimentem

Renfe farà obres, molt necessàries, a l'estació de Benicarló-Peníscola

Pere Escobar i Pitxi Alonso van presentar el seu darrer llibre

435

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

El Povet.com aconseguix l'ascens a la divisió d'honor. Ara cal el suport de totes les institucions

EL TEMA

L'equip benicarlando es va imposar a l'Albacete en un partit carregat d'emoció i anècdotes

SEGURETAT

Dos persones generen una brega que acaba amb navallades. La Policia Local incorpora dos nous efectius

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

OPINIÓ

El Partit Socialista de Benicarló fa una dura carta dirigida a Mundo on li exposa les irregularitats comeses per la primera autoritat municipal

El Povet a la divisió d'honor

Aquest any sí. El Povet.com ha assolit la fita històrica de pujar a la màxima categoria del futbol sala estatal. Cal felicitar jugadors, cos tècnic, directius i afició per aquesta veritable gesta que ha posat el nom del nostre poble en el nivell més alt d'aquest esport.

Ara és moment de celebracions, s'ho tenen tots ben guanyat, però no es pot badar molt perquè si es desitja que el pas per la Divisió d'Honor no siga efímer, s'ha de conformar un equip competitiu i cal començar a treballar ja mateix.

En aquests moments de celebracions, són però dos els dubtes que ben segur tenen els seguidors del

Povet.com de cara a la nova situació.

Què passarà si algun dia Ximo Bel, veritable artífex de tot aquest projecte, se'n cansa: hi ha una base suficientment ben sòlida com perquè entre els ingressos atípics i el suport de l'afició i de les administracions es pugui mantenir durant molt de temps aquest somni?

Per un altre costat, les administracions autonòmica i provincial dispensaran al Povet.com el mateix tracte que, per exemple, li han dispensat al Playas de Castellón? Ara no hi ha excusa, estan tots dos equips en la mateixa categoria...

Mentrestant, "a por ellos Povet"!

CARXOFA: Sense parar i amb molta il·lusió. Al final ho ha aconseguit. Els Povet està dalt de tot. Està a la divisió d'or, a primera divisió. La nostra enhorabona i un munt de basquets de carxofes, per a jugadors, entrenadors i directiva. Ara, a guanyar la lliga!

PANISSOLA: Ho sap i no en vol fer cas. No es pot entrar a una pista esportiva amb sabates de carrer. El nostre alcalde Jaime Mundo a Albacete i havent estat avisat va clavar al mig de la pista amb sabates. Una panissola ben rasposa per ala nostre alcalde. I de passada, ... de València què? No res.

laveudebenicarlo@eresmas.com

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

El somni es va fer realitat: El Poveet a Divisió d'Honor

El poveet.com Benicarló ha aconseguit el seu objectiu clau, l'ascens a Divisió d'Honor. Després d'un any d'intens treball en equip i d'una sèrie de victòries acumulades que li van dur a guanyar la lliga, ara ja es troba entre els homes d'honor.

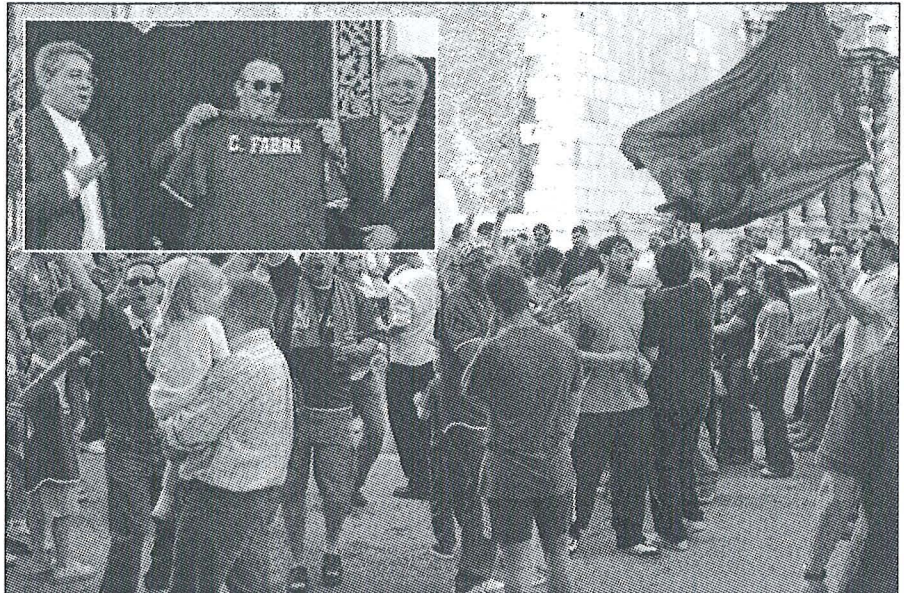
Sens dubte, el del diumenge passat va ser un dels partits més emocionants i vibrants de l'equip del Baix Maestrat, la tensió va estar present al llarg de tota la trobada, ja que l'Albacete no perdia les esperances de tenir entre les seves mans l'ascens, també molt cobejat pels manxecs, però al final, la sort va estar del costat del Poveet.

La desfilada de gols blaus, començava en el minut set amb Acidesio, que va obrir el camí de la victòria. Però aquest gol, no li va ser suficient al veterà brasiler, que va seguir sentenciant el partit a favor dels seus, així al minut 12 encertava el seu segon gol, amb olor a Divisió d'Honor. En aquest mateix minut, responia l'Albacete amb una anotació de Nacho, que va marcar el (1-2) i revivia les il·lusions dels manxecs.

Però seria en el minut 24, quan Vadillo tornava a donar una altra alegria a l'aficció blava, amb un emocionant gol, que deixava el marcador (1-3) i apropava cada vegada més, al Poveet a la tan anhelada Divisió d'Honor.

L'afecció benicarlanda, que no podia més de l'emoció i l'alegria, i el Poveet que no parava. El 1-4 de Couceiro faltant escassos minuts per a acabar el partit, ho deia tot, el poveet ja estava de l'altre costat, i començava a dir adéu al color plata.

Paco Gómez, que intentava remuntar, va encertar el segon per

L'aficció del Poveet va sortir al carrer. Ximo Bel i Fabra en la celebració a Diputació

al seu equip, en el minut 39, però la sort estava donada, el Poveet estava 2 punts per davant i el temps de joc no afavoria molt a l'Albacete.

El moment esperat, per fi va arribar, l'àrbitre pitava i el Poveet a Divisió d'Honor. Tot eren alegries per als del Baix Maestrat, el somni es convertia en realitat.

El Poveet, com tots els seus seguidors li criden, és també un projecte esportiu presidit per Joaquin Bel, notablement emocionat el dia de l'ascens i ple de felicitat, davant aquest gran assoliment que des de ja fa temps perseguia el club. Ara, el president benicarlando, li dedica aquesta gran victòria a tota l'afecció a la que li agraeix tot el suport i dedicació que han tingut amb l'equip. "La veritat és que estic content, és un fet important per a la comarca, l'hi dedico a l'afecció".

Andreu Plaza i Taxio Gutiérrez, també celebraven l'ascens després d'una temporada d'ardu treball, plena de dedicació i sacrifici.

Plaza, definia aquest partit com un dels més dramàtics i tensos. "Ha estat un partit dramàtic, ple d'intensitat, i tensió, on el Poveet ha dut la iniciativa, sempre davant en el marcador". Ara, li dedicava el triomf a la seva dona, per tots els dies que ha hagut de suportar la seva absència a casa, ja que els seus compromisos amb l'equip li mantenien gairebé sempre fora.

Per a Taxio, la missió està completa, els resultats d'un treball en equip s'han vist més que mai, i la satisfacció és gran; "la sort està per al que la treballa, i nosaltres hem treballat en equip, hem estat més forts en aquest partit i ara estem en la Divisió d'Honor". "El triomf l'hi dedico a Ximo" afirmava.

L'afecció no va esperar a celebrar la victòria, els carrers de Benicarló es van vestir de blau per a afalagar al Poveet. L'Ajuntament de Benicarló va convertir-se en el punt de trobada dels seguidors del Poveet, que no van deixar d'entonar càntics en honor al seu Poveet de l'ànima, al que li tenien preparada

Campió de champions !!

una gran rebuda quan els jugadors, cos tècnic i directiu arribaren a la ciutat. Una arribada que es va produir al voltant de les dotze de la nit.

Van destacar el bany i els parlaments dels jugadors a la plaça de l'ajuntament. Uns minuts després de les vuit de la tarda, l'alegria i la festa s'apoderaven del Pavelló "El Parque" d'Albacete. El Povet.com Benicarló havia aconseguit - al tercer intent- l'ascens a la Divisió d'Honor del futbol sala espanyol. Una gran temporada, amb uns números grandiosos i un joc per a gaudir a tots els partits.

A més de 350 quilometres, els benicarlandos que no havien pogut viatjar fins la capital manxega sortien al carrer per a celebrar la gesta del seu equip. El centre de Benicarló es va tenyir de blau i els afeccionats van començar els seus càntics habituals i van mostrar tota la seva alegria per l'ascens del Povet.

Encara restaven quasi 4 hores per a l'arribada dels herois blaus, però l'afecció volia esperar-les per a gaudir el triomf i celebrar-ho com calia. I el moment va arribar al voltant dels dotze de la nit: l'autocar del Povet entrava a la Plaça de l'Ajuntament i la multitud els rebia amb molt calor i alegria.

Els jugadors es van banyar a la font i - amb els- molts afeccionats, que compartien aigua i felicitat junt als herois blaus. A més, focs d'artifici manaven i il·luminaven el cel, perquè el Povet.com, la seva afecció i tot Benicarló s'ho mereixien...

Tota l'expedició blava va pujar a la balconada del consistori benicarlando i començaven les celebracions, amb molts càntics i molta diversió. Equip i afecció units en una escena que s'ha repetit esta temporada cada cap de setmana, dins i fora de Benicarló.

El Povet es va proclamar campió al Parque de Albacete amb una afició enfebrorida

Equips com el Boomerang Interviú, El Pozo Murcia o el Playas de Castellón arribaran la propera temporada a Benicarló i enfront tindran a un equip sense por que lluitarà a mort entre els grans

Després de tota una campanya de lluita i treball havien aconseguit el seu objectiu: l'ascens ja no era un somni, sinó una bella reali-

tat per a un equip de cinema. El Povet havia imposat el seu poder i cap rival l'ha pogut apartar del seu gran destí...

La propera temporada arribaran a Benicarló equips com Boomerang Interviú, El Pozo Murcia o Playas de Castellón, de gran potencial i experiència a Divisió d'Honor, però enfront tindran a un equip sense por que vestirà de blau i lluitarà a mort per mantindre's entre els grans...

Els jugadors del Povet van ser rebuts a l'Ajuntament i a la Diputació per Fabra

L'excepció cultural

Els dies gloriosos

18 - III - 2004

Seguint aquell principi que m'he imposat de que si a la pàgina cinquanta un llibre no m'ha enganxat he d'abandonar la seua lectura, fa uns mesos vaig deixar a la meitat la novel·la d'Alan Greus, L'hereu. El Suplement Cultura del diari Avui, publica la ressenya d'aquest llibre signada per Judit Benages, on es pot llegir el següent: "*Els personatges es descriuen dèbilment (no es desenvolupen i el lector no els coneix), hi ha paràgrafs que resulten massa llargs (amb el consegüent avorriment per a qui llegeix) i el final no aporta res d'especial a la novel·la.*" Fins ací comparteixo l'opinió de la ressenyadora, però sorprenentment afegeix el següent: "*Tot i així, es tracta d'una obra digna, correcta, que narra d'una manera original (el dietari amb notes explicatives de l'autor) la història de la França dels anys 60.*" ¿En què quedem? ¿No és contradictori un paràgraf amb l'altre? ¿Què ens passa als crítics literaris? En aquest reduït món nostre ens coneixem tots i tal vegada tenim por de ferir sensibilitats, en aquest cas és millor no escriure res sobre el llibre abans que enganyar el lector i fins i tot el mateix autor. Però també es produeix un fenomen massa habitual entre els nostres escriptors, que té un aspecte positiu, el nivell general comença a ser acceptable, són freqüents les obres "dignes, correctes", però que no passen d'ací, la mateixa Judit Benages ens dona la clau al començament de la seua ressenya: "*Dues veus narratives, un dietari escrit a París i la vida del narrador a València són les històries que, fetes novel·la, ens presenta l'autor en una història ja massa coneguda i habitual.*"

16 - IV - 2004

Bertrand Tavernier és a Madrid, director de cinema pertanyent a aquella excel·lent generació de cineastes francesos formats al voltant de Cahiers de Cinema, i que tantes bones estones ens han fet passar als cinemes. La darrera pel·lícula que vist d'ell "Hoy empieza todo", és un emocionat testimoni de les dificultats de l'educació.

La visita del director francès a la capital de l'estat és déu a la invitació de l'Assemblea de Directores Cinematogràfics de Espanya, per a parlar de l'excepció cultural, que pretén defensar la producció cultural europea front a la invasió americana, que a França va posar en funcionament el ministre socialista Jack Lang i que encara conserva el govern de dretes de Chirac. Sembla que l'excepció cultural va contra les directives l'Organització Mundial del Comerç, ¿com és que cada vegada hi ha més organitzacions supranacionals i sense massa controls que volen obstaculitzar l'autèntic funcionament democràtic?

El cinema, i la producció cultural en general, no poden ser tractats com un producte comercial qualsevol, formen part essencial de la identitat dels grups humans, Tavernier ens ho recorda: "*La cultura permet que els països existeixquen*". Malgrat que el cinema per als americans és una indústria com qualsevol altra, no és la mateixa cosa per als

europaus, encara que tampoc cal deixar de banda els aspectes industrials, una altra vegada el director francès ho defineix molt bé: "*Podem dir que el cinema americà és afirmatiu, i el europeu, interrogatiu.*" La interrogació contínua és la base de la creació humana i de la utilitat de la cultura.

Josep Manuel San Abdón

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 434

TEXT: el lector

No en troben ni una de bona. Ara vostés es queixen perquè les obres que van a fer al llarg del camí de la ratlla de terme no arriben fins a la mar. Ho haurien de mirar des de l'altre punt de vista, que és més fàcil còmode, pràctic i, fins i tot, normal. Això és com allò de l'ampolla mig plena o mig buida, i vostés, senyora meua, són dels que sempre veuen la botella mig buida. Això és de calaix: si resulta que la carretera en qüestió té uns quatre quilòmetres i només es deixen uns pocs metres per arreglar, alguna cosa hem guanyat. Ja han fet prou d'esforç els regidors que apareixen a la foto de la pàgina tres per tal d'esbrinar com es pagaran les obres. Ara només falta que vostés els vagen criticant. Jo, com sempre, tinc la meua versió dels fets. A mi em sembla que la part que no volen arreglar perquè es veu que ja la contemplaran quan faran l'obra de la seu, la volen destinar a unes altres finalitats. Segurament ho deixaran com està i serà un magnífic homenatge i recordatori de la incompetència dels nostres polítics -sobretot de Mundo- que s'han fadat de dir per activa i per passiva que això no té importància, que ja vénen els diners, que la cosa està a punt de caramel i que la negociació amb les diferents conselleries està pràcticament tancada. Necessàriament el nom de monument hauria de ser llarg, com ara "Monument a les eternes negociacions per tal d'aconseguir subvencions fantasmes de l'alcalde Mundo i la seua inexplicable demora en arribar", o també "Si algú sap on són els diners que Mundo ha aconseguit que faça el favor de començar les obres perquè els veïns estan desesperats". Però de tota la notícia em quedo amb allò que diu Redorat que per tal de

poder acabar els treballs és precis i necessari que no ploja. Que no se'ls acudisca resar-li a Santa Bàrbara.

Tres carxofes, tres. Les dues primeres acurades i merescudes. La tercera m'agrada més. Pujada, punxosa, dura i filosa. Si li llevem el segon adjectiu semblaria alguna altra cosa. Però és veritat, les infraestructures que han fet al llarg de l'any són aquestes dues. No comprenc la necessitat d'aquell pal estant la mateixa bandera davant Europeus?

Ha estat un oasi de plaer passar pàgina i trobar-me amb la ressenya bibliogràfica de San Abdón sobre el llibre de Jaume Figueras. Com sempre, m'han entrat ganes de comprar-me'l i ho faré. M'agradaria que alguna vegada San Abdón ens fera algun comentari de llibres que no li han agradat tot i l'èxit de vendes que han pogut tindre, encara que suposo que el seu olfacte literari li deu fallar poques vegades. Només és una idea que li proposo com a lector que sóc.

Llegeixo amb certa alegria el canvi d'ubicació del mercat dels dimecres. No sé com ha estat tant de temps en aquesta zona de la població pels immensos embussos que es produeixen al carrer Vinaròs els dies de mercat. Recordo caravanes autènticament espectaculars, amb camions travessats a la cruïlla del carrer Lluís Vives i cotxes i furgonetes aparcats als dos costats del carrer Vinaròs. Massa han tardat a solucionar el problema. Afortunadament, ha hagut d'arribar a l'ajuntament un regidor que pateix totes les setmanes el problema perquè algú prenga la decisió.

Seguim. Això que el noranta-u per cent dels funcionaris de l'Ajuntament s'han inscrit al cursos de valencià em recorda l'anunci del xiclet sense sucre, que nou de cada deu dentistes l'aconsellaven. La pregunta és òbvia: què passa amb el nou per cent restant? Al

mateix temps em pregunto: algun regidor del Pp s'ha apuntat als cursos? A més d'un li'n farien falta d'intensius. Per cert, no acabo d'entendre perquè se n'encarrega de la normalització lingüística una regidoria que no és precisament la de Cultura...

He llegit amb molta atenció l'article setmanal de Pere Bausà. Dic això perquè es veu que l'amic Camps no té altre argument per oferir als valencians que el del transvasament. A tot hora en parla. És una llàstima que el fraticida enfrontament entre l'impresentable Zaplana i el pesat i monòton Camps tinga com a eix central el tema de l'aigua i el transvasament de l'Ebre. Quin fàstic fan els polítics. Al cartagenero moreno no li cau la cara de vergonya quan li parlen del seu projecte faraònic de la Terra Mítica, sinó que encara galleja i el defensa a capa i espasa.

Sota el titular "festival de cinema" apareix una foto a la qual es veuen quatre personatges i el peu de foto de la mateixa és "Bud Spencer serà l'artista internacional present al festival". No sé quin dels quatre deu ser l'Spencer. "Le llaman trinidad". Potser siga el de l'esquerra, que és veu més grosset, una mica més jove, això sí.

Una setmana més Xavi Burriel ho ha bordat. No només ha encertat amb el text, sinó que ha fet una magnífica caricatura de Flos.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Em disposava a llegir els dos articles d'opinió de la pàgina tretze. Només n'he trobat un. El que està més amunt m'ha costat esbrinar si es tractava d'una pel·lícula o una novel·la, una vegada he descartat que es tractara d'un tema polític, malgrat el títol.

M'he desullat mirant d'esbrinar el recorregut de la mitja marató.

L'ombra amiga d'uns, no de tots

Sempre s'ha dit allò que "qui a bon arbre s'acosta, bona ombra l'acull" i així ocorre o així es practica des del nostre equip de Govern a l'Ajuntament. No tots els ciutadans són protegits sota la mateixa ombra ni acollits tots per igual de les inclemències, senzillament perquè no s'acosten a el "bon arbre".

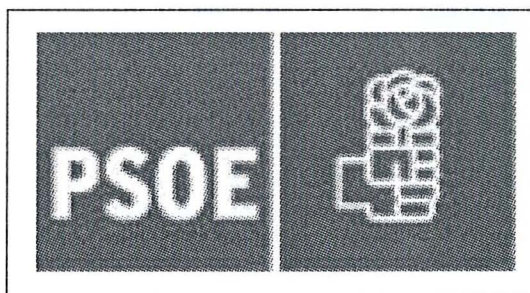
No podem assegurar que existeixi prevaricació, però sí arbitrietat en les actuacions de l'equip de Govern Ajuntament en determinats temes. Serveixi l'exemple del Centre Comercial "Costa Azahar":

1r. Inauguració del centre a bombo i platerets, sense llicència d'obertura, sense complir les mesures de seguretat, sense els accessos, amb tots els informes tècnics i jurídics en contra etc. Però amb la presència del Sr. Mundo, el Sr. Fabra, etc.. Tots els benicarlandos vam entendre que, vostè i el PP, estaven donant suport i senzillament "beneir la il·legalitat" I això per part de les nostres màximes autoritats.

2n. Accessos deficientes i molt perill per als clients, tall del Camí la Volta, pagament de l'IBI, protecció contra les inundacions pendent de l'informe del Patricova, etc., i molts temes més. Senyor Mundo, per què permet que alguns facin el que els dóna la gana? Convindrà amb nosaltres

que dóna la sensació que defensa il·licitament interessos personals. Màxime quan és sabut que el seu germà regenta el Bingo que s'ha instal·lat.

3r. Com s'han atorgat les llicències d'obertura? A uns sí, a uns altres no. Condicionals o definitives? On estan els criteris objectius, clars i evidents? Es donen unes quantes llicències per a justificar la del Bingo? És raonable ser la màxima autoritat de

Benicarló i permetre tal arbitrietat i amiguismo?

4t. Quan un benicarlando ha de dipositar una garantia per al pagament de les costes d'urbanització, és norma d'estricta compliment per part de l'Ajuntament, des de fa molts anys, l'exigir un aval bancari, amb el cost que representa. Doncs bé Senyor Mundo, vostè accepta de Floirac SL, que presente no un aval bancari si no un aval hipotecari (que no és ni de bon tros el mateix) d'una propietat que, sens dubte no val els 340 milions de pessetes, quantitat

pressupostada dels primers accessos (rotonda en la N-340, etc.). El dubte que ens assalta és per què per aquests senyors, amb el que ha passat i està passant en aquest Centre Comercial, tenen un nou tracte de favor i deixen d'exigir-li el que li exigeixen a qualsevol ciutadà de Benicarló?

5é. Els honorats comerciants que han invertit el seu diners en el Centre estan sofrint aquestes arbitrietats i aquestes deficiències paguen religiosament un lloguer elevat tots els mesos. I ho paguen per unes instal·lacions que compleixen amb tots els requisits legals haguts i per haver. Sap que aquests comerciants són els primers que sofreixen les seves accions i les seves omissions?

6é. Senyor Mundo, per què anima la presentació d'un PAI, el del Palmar, que només serveix als interessos d'aquesta empresa i contra els interessos dels veïns? Si vostè és incapaç de conciliar ambdós interessos, hauria de demanar a l'empresa que compri els terrenys que necessita segons projecte de la D.G. de Carreteres i que construeixi els accessos. I punt. Senyor Mundo, només està servint els interessos dels poderosos. Els benicarlandos li passaran factura. Al senyor Aznar, ja ho van fer.

GRUP SOCIALISTA MUNICIPAL

Renfe es gastarà per fi sous al Maestrat

Renfe invertirà 250.000 euros en les estacions de Benicarló i Vinaròs. Aquestes inversions s'emmarquen en el procés de renovació i manteniment de les seues instal·lacions.

Aquestes estacions registren una xifra de viatgers superior a les 16.000 persones al mes, segons fonts de la pròpia companyia. Els treballs que s'escometran són similars en les dues estacions i

consisteixen d'una banda en el tractament integral i renovació dels elements deteriorats en les cobertes dels edificis de viatgers.

A més es pavimentaran els vestíbuls mitjançant la col·locació d'un marbre que ofereix major resistència a l'abració i al desgast i es millorarà la façana dels edificis alhora que es repintarà la mateixa. D'altra banda, es col·locaran les mampares necessàries per a la

separació entre el vestíbul d'espera dels viatgers amb les zones de cafeteria que hi ha en les respectives estacions. El mobiliari i les taquilles de venda de bitllets seran renovats completament.

L'eliminació de les barreres arquitectòniques serà un altre dels punts que es tindran en compte en aquests treballs.

Noemí Oms

Els sabors de la muntanya

Censuren el País Valencià

La ciutat de Morella serà aquest cap de setmana, dissabte 29 i diumenge 30 de maig, el marc de celebració d'una innovadora fira que pretén fomentar i promocionar els productes agroalimentaris de la comarca dels Ports. "Sabors de Muntanya" és un saló agroalimentari que vol ser punt d'unió d'esforços dels sectors turístic i agrari, segons destaca l'alcalde de Morella, Ximo Puig.

Es tracta, "de crear un nou aparador dels productes de Morella y la comarca dels Ports, com una aposta de modernització de les propostes de promoció amb l'objectiu d'augmentar els visitants que venen a la comarca i, sobre tot, d'incrementar la qualitat i quantitat dels productes que es produeixen ací".

Per a Ximo Puig, "el saló permetrà crear al mes de maig un nou esdeveniment de promoció de Morella i la comarca com un nou reclam per als visitants, i com a objectiu de més abast, aquesta fira també vol situar els nostres productes als mercats de fora".

El comitè organitzador està format per representants del Patronat Municipal de Turisme de Morella, Consell Municipal Agrari de Morella, l'Associació Empresarial Turística de Morella i Comarca (Asetmico), la Cooperativa Comarcal Sant Antoni Abad, i l'Ajuntament.

La fira "Sabors de Muntanya" es celebrarà al pavelló polisportiu

de Morella que comptarà amb "un disseny original", segons destacava l'alcalde de Morella. Al saló agroalimentari de Morella participaran les empreses locals, des de carnisseries a pastisseries, passant per els comerços de productes agroalimentaris, així com els restaurants que oferiran cuina de la zona. També està prevista la participació de la Cooperativa Comarcal Sant Antoni Abad que mostrarà el procés de producció dels productes i incidirà en la qualitat dels mateixos. A l'espai d'exposició es projectarà un àudio-visual que mostrarà els productes de la comarca, des de la producció a la comercialització.

Acció Cultural del País Valencià (ACPV) valora molt negativament la decisió del president del Congrés espanyol, Manuel Marín, de prohibir el terme "País Valencià" en els textos de les iniciatives parlamentàries. Aquesta decisió, que ha de ser qualificada de censura, cau en un seguidisme de la política de crispació impulsada pel PP al respecte.

La decisió del senyor Marín no té en compte el fet que el terme "País Valencià" apareix citat en l'Estatut d'Autonomia valencià - concretament en el seu preàmbul - ni que aquest té una forta tradició de normalitat en els més amplis sectors socials valencians. Amb aquest posicionament, el senyor Marín se situa al costat de la dreta valenciana, que és l'única força política que ara mateix defensa la censura d'aquest terme.

Acció Cultural, d'altra banda, vol felicitar les reaccions contràries a aquesta decisió de les que ha tingut coneixement - concretament protagonitzades per les diputades Carme Chacon, del PSC, i Isaura Navarro, d'EUPV- i demana al conjunt de diputats i diputades progressistes que facen pressió per anul·lar aquesta decisió.

La rectificació és necessària i urgent, ja que la majoria social que va votar en les passades eleccions generals per un canvi polític a l'estat espanyol ha de veure ara com la nova majoria progressista en el Congrés dels Diputats es desmarca d'una crispació i manipulació característiques de la dreta - una crispació i manipulació que, recordem, van ser precisament els detonants del canvi polític i impulsen polítiques superadores dels conflictes artificials que només interessen a una **m i n o r i a**.

Acció Cultural del País Valencià

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO
FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

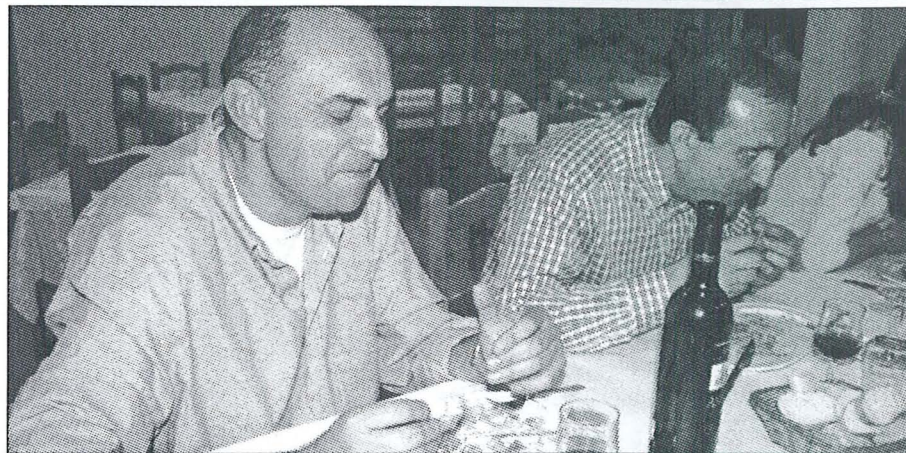
Col·laboradors/ SU
BARBERÀ, PERE B
XAVIER BURRIEL, N
CARLES LLUCH,
LLUCH, JOSEP V. T.
SEGARRA
Fotografies/ LLL
FERRER I GR

Sopar semestral de La Veu

La redacció quasi al complet de La Veu se'n va anar a sopar el passat dissabte a la Braseria del Polígon Industrial de Benicarló després de celebrar un Consell de Redacció per a, posteriorment, digerir un gratificant recapte.

Els 280 euros que es vam marcar de límit pressupostari van ser suficients per tres plats de papes, olives amb ós i ametletes acabades de torrar com a prèvies al magnífic plat combinat a base d'embotits, sèpia, calamars i llagostins i gambes del terme, tot això acompanyat d'uns interessants vins de la Rioja. Les gambes van ser majoritàriament pelades amb els dits. Després cadascú va triar el segon plat, destacant l'opció de la carn ("la carn vol carn") sobre el peix. Així solomellos, entrecots i xulles van començar a córrer per la taula i a desaparèixer amb la mateixa velocitat.

I van arribar les postres, les pinyes amb Cointreau i les tartes de whisky amb whisky. Que li diguen sinó a Rodolfo Serrano! I amb els cafès va arribar l'anècdota i la sorpresa: entre filòsofs i escriptors consagradíssims va aparèixer als sucrets de Cafès BO una frase de José Carlos

Els dos agosarats redactors d'esports, fartant, com la resta de dalt, al passat sopar de La Veu

Beltrán, el poeta local. Es van contar acudits patètics com el del sabó de Paco Delcastillo, es va parlar de ZP, de Zaplana, el PHN, del potet de

Paco Flos, de Julia Otero i moltes altres qüestions d'actualitat. Com ja ve sent costum es va trobar a faltar a Ismael Mateu i a Noemí Oms i a molts altres com Tolito, Josep Taus, Olga Lluch i altres col·laboradors de La Veu. Per tal que no faltés ningú, Xavier Rodríguez, va anar a Eivissa amb avioneta a buscar a Jordi Maula a canvi d'una burrida de rajada que ha quedat pendent per a un altra ocasió.

Després del sopar, es va improvisar una animada tertúlia al carrer i es va optar per fer una ronda de refrescos, granissats i cerveses als bars de moda del nostre poble. La festa grossa serà en commemoració dels 10 anys d'existència de La Veu.

El clatell de Drigues, i el tauler d'instruments, dona fe que es va anar a replegar Maura a Eivissa, amb avioneta

ISANNA ANGLÉS, JOSEP AUSÀ, VICENT BORRÀS, JOEMÍ OMS, EL MUSSOL, RAMON PARÍS, OLGA AUS, TOLITO, GREGORIO I EL SAMARUC, J'ISA GARCIA, VICENT GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

PASSATGE SANT BLAI N. 2

LA VEU respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. LA VEU es reserva el dret d'acurtar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Efecte ZP: Dessaladores SI, Trasmassament NO (2)

L'alternativa socialista al trasvasament de l'Ebre (TE), per a dur aigua a les conques deficitàries, es basarà, sobretot, en les dessaladores i, s'assenyala que ho faran de forma més barata i ràpida.

La dessalació proporcionarà prop del seixanta per cent de l'aigua. La Generalitat Valenciana ha iniciat un pla contra les propostes del govern Zapatero: una campanya de propaganda, creació de la fundació "Agua y Progreso" per la defensa del TE i l'establiment d'un fons de set-cents mil euros per la defensa jurídica d'aquelles persones que es consideren afectades per la mesura. Una de les falques radiofòniques diu: "¿Sabías que las desaladoras tienen una vida media de 15 años y que el coste del agua desalada es más del doble que la del trasvase del Ebro?"

La informació contrastada sobre aquestes opcions tecnològiques és, actualment, molt necessària.

La dessalació és el procés de separació de les sals d'una dissolució aquosa. La concentració és la quantitat de sals que hi ha en un volum d'aigua i es mesura en grams per litre (g/l). L'aigua potable té menys d'1 g/l, una salobrenca d'1 a 10 g/l, la de la Mediterrània uns 36 g/l i una salmorra supera els 50 g/l. La dessalació és un procés no espontani que necessita energia per a realitzar-se; el consum energètic mínim teòric és d'1 quilovolt-hora per metre cúbic (kWh/m³) d'aigua dessalada. El cicle de l'aigua, gràcies a l'energia del Sol, realitza la dessalació de forma natural quan s'evapora l'aigua de la mar, es formen els núvols i finalment plou aigua sense sal.

Els tipus principals de sistemes de dessalació són la destil·lació (DE) i l'osmosi inversa (OI). A la destil·lació s'escalfa l'aigua marina o salobrenca amb calor de la crema de combustibles fòssils i el vapor d'aigua alliberat es posteriorment refredat i condensat a aigua líquida. La DE és el sistema més emprat al món, sobretot als països àrabs; té un alt consum energètic amb més de 20 kWh/m³. Darrerament s'està imposant l'OI per ser una tecnologia amb menor consum energètic i preu, gran fiabilitat i estructura modular que facilita l'ampliació de les plantes.

L'osmosi es dona quan tenim dos dissolucions amb diverses concentracions de sals, separades per una membrana semipermeable -sols deixa passar l'aigua i no la sal. L'aigua passa de la menys a la més concentrada, diluint-la, fins que s'igualen les concentracions. Si volem impedir el pas de l'aigua, caldrà aplicar una pressió que és proporcional a la dife-

rència de concentracions. A l'osmosi inversa es fa sortir l'aigua d'una dissolució concentrada -aigua marina o salobre. S'ha de sotmetre a una alta pressió a l'aigua salada amb un compressor que funciona amb energia elèctrica. La unitat funcional d'una dessaladora és un tub fofó amb una sèrie de conductes pel seu interior envoltats de membranes semipermeables; pels més perifèrics circula l'aigua salada a pressió i pel central surt la dessalada. S'obté un 45 per cent d'aigua dessalada i un

55 per cent d'una salmorra molt concentrada que cal gestionar adequadament. El consum energètic determina en gran mesura el preu i l'impacte ambiental. Des dels anys setanta fins l'actualitat, s'ha passat de 22 kWh/m³ a uns 3,2 kWh/m³ i la tendència a la baixa continua. El cost econòmic ha passat d'uns 2 euros per metre cúbic a 0,36

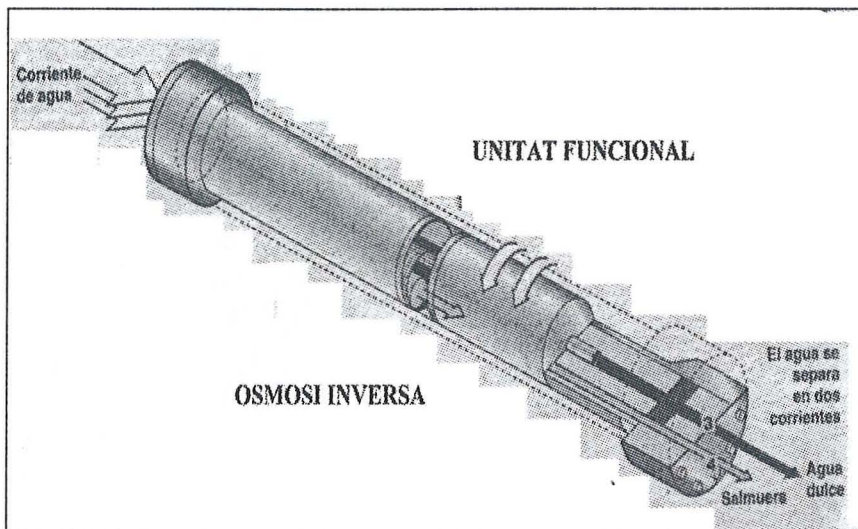
EL PAÍS

€/m³ (planta de

Valdelentisco a Múrcia). L'evolució tecnològica de la dessalació farà que el cost de l'aigua dessalada sigui més baix que el de l'aigua trasvasada que, segons la memòria del PHN, és de 0,34 €/m³. Un estudi de la universitat de Saragossa fixa la vida mitjana d'una planta dessaladora en més de 20 anys, i a més a més, l'amortització de la planta ja està inclosa en el cost de l'aigua.

Si l'electricitat s'obté cremant combustibles fòssils en centrals tèrmiques, es produeixen unes emissions de diòxid de carboni -gas responsable del canvi climàtic- properes als 3 quilograms per metre cúbic d'aigua dessalada, si s'obté a partir d'energies renovables les emissions seran mínimes. La Dessalació per Pressió Hidrostàtica (DPH) - ideada per l'escriptor Alberto Vázquez Figueroa - obtingué la pressió del pes d'una columna d'aigua; els sistemes de membranes semipermeables i la maquinària estan al fons d'un pou profund. L'empresa estatal Tragsa ha dissenyat una gran planta de DPH amb un cost de l'aigua dessalada de 0,22 €/m³ i una vida mitjana d'uns 40 anys per a Jordània. La dessalació per OI ja ha deixat de ser una tecnologia sols vàlida per a l'abastament urbà, és prou competitiva com per a proporcionar aigua a molts altres usos. No és únicament una opció complementària al trasvasament de l'Ebre. Aleshores, seria exigible que el govern valencià gastés els diners públics donant informació actualitzada i verídica als seus ciutadans.

Pere Bausà

El so més modern del País

Benicarló instal·la en el seu auditori municipal l'equip de llum i so més nou de la Comunitat Valenciana. Aquesta instal·lació s'emmarca en els treballs de remodelació en els quals ha estat treballant el consistori al llarg de les últimes dues setmanes. Unes obres que si bé estaven previstes fa diversos mesos no s'havien pogut executar amb anterioritat degut al fet que encara no es disposava de la dotació pressupostària.

Segons explicava el responsable de la instal·lació de llum i so en l'auditori, Javier Ramos, es tracta del primer equip d'aquestes característiques que s'instal·la a la Comunitat Valenciana, "és un sistema intel·ligent, autoamplificat i controlat digitalment per un micro d'ambient. De manera que quan s'acobli la seva orientació, automàticament ho corregeix" explicava i afegia que és un sistema "superpla, superequalitzat que es controla automàticament i es condiona a la sala on s'instal·la pel que si l'acústica de l'auditori és bona ara serà millor...". De la mateixa manera, comentava que s'ha muntat tota la instal·lació amb presa de microfonia, el sistema

El so està controlat digitalment per un micròfon d'ambient segons Javier Ramos

elèctric i una taula digital per a controlar el sistema d'il·luminació, tot això des d'una mateixa cabina.

D'altra banda, s'han remodelat els camerinos i el sostre de l'escenari que s'ha pintat de negre d'acord amb els criteris tècnics que estableix el teatre. A més s'han col·locat mampares en els vestuaris i s'han canviat els cristalls. Els treballs realitzats han suposat una inversió superior als 18.000 euros.

Segons el regidor de cultura de l'Ajuntament de Benicarló és necessari conservar en bon estat aquest auditori atès que encara mancada temps fins que es pugui disposar del gran teatre auditori

de la ciutat, del com "el projecte està gairebé acabat per a presentar-lo a Conselleria". En aquest sentit, explicava Flos que una vegada es disposi d'aquesta infraestructura, l'actual auditori s'utilitzarà com auxiliar, per a representacions menys importants.

Nou teatre

Segons explicava el regidor de cultura de Benicarló el projecte del nou teatre auditori realitzat des de l'àrea d'urbanisme està ja a punt de finalitzar. "Estem accelerant-lo perquè puguem tenir el projecte acabat i puguem disposar dels

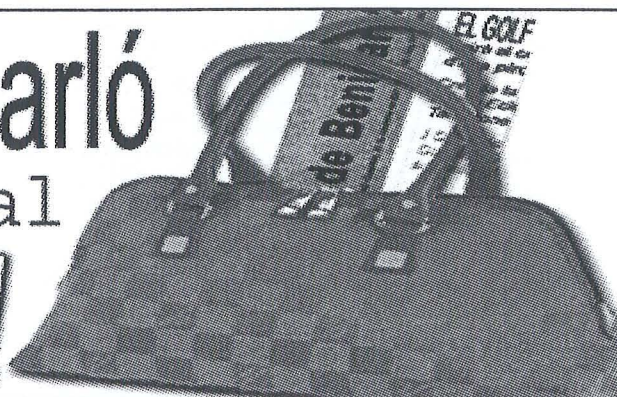
terrenys que necessitem lliures siguin els quals siguin, ja que sabem que encara podem definir el canvi d'un lloc a un altre" comentava l'edil.

Flos assegurava que l'objectiu és "fer treballar a conselleria amb premura de manera que en breu es pugui licitar". El responsable de cultura recordava que si bé l'ajuntament es fa càrrec de la redacció del projecte, les despeses de la seva execució corren a càrrec de la conselleria que serà l'encarregada de licitar-lo i realitzar-lo, mentre que el consistori s'ocuparà del mobiliari i equipament.

La Veu de Benicarló

amb l'esport local

subscriu-te !!

Medi ambient o mig ambient?

TEXT: el samaruc

El samaruc té un dubte. I no és filològic. És geomètric.

En mig dels abocaments d'aigües pudentes d'origen urbà, a una platja, diuen que turística, la dona més prominent de la política local ha heretat la regidoria de Medi Ambient i Participació Ciutadana. El samaruc, desconfiat ell, s'ho mira amb recel.

No es que crega que l'edil popular no serà capaç de guiar amb mà ferma esta nova delegació de competències, perquè, el samaruc, n'és conscient dels èxits assolits per la regidora en les àrees de la seua responsabilitat. Bona mostra d'estes fites són ..., són ..., són la festa de la carxofa, i ..., i..., i la bandera blava del "Morongo", a més de ..., a més de molts altres com segur recordaria, el samaruc, sinó fora per la seua mala memòria.

D'allò que més desconfia el

samaruc és de la capacitat de l'equip de govern municipal, ara en solitari, d'assumir dos projectes tan allunyats de la seua línia d'actuació. D'una banda, la defensa i protecció del medi ambient, que en les darreres legislatures, el grup popular ha integrat, més formalment que efectiva, en l'àrea d'Urbanisme i que té com a màxim exponent del seu concepte de defensa mediamiental la transformació del paratge de La Tossa en un camp de golf. I de l'altra, la participació ciutadana, fins ara materialitzada en la participació de les associacions en assumptes menors de la gestió municipal i les convocatòries electorals obligades per llei.

El samaruc, que sap que la manera d'entendre l'alcalde estos temes li ha donat fruit electoral durant anys, no acaba d'entendre la necessitat que té de canviar d'estratègia i es pregunta, sinó

seria més sincer, suprimir la delegació creada a mida de l'anterior regidor. Es pregunta, el samaruc, si potser, els deu mesos de contacte dels de Mundo amb els de Guzmán ha permès despertar-los una sensibilitat, fins ara, desconeguda, o, si ben al contrari, és una nova mostra d'un immobilisme que els guia per la línia de mínima resistència i que va omplint el camí d'uns pedaços que el número u de la casa de la baronessa dissimula arromangant-se davant d'una paella gregoriana, embutit en un jopetí reflectant, o amb una embolicada de coques.

Mentrestant, el samaruc, complidor com el primer, esperarà els cent dies que es mereix qualsevol nou govern, per comprovar si estan fent un gir de 180 graus cap al medi ambient o de 360 cap al mig ambient.

Brega per una patada

TEXT: redacció

Una patada a una moto podria haver estat la causa de la discussió entre un ciutadà d'origen magrebí i un altre d'origen equatorià dijous la nit al carrer del Roser.

Segons s'ha apuntat, el ciutadà magrebí en estat ebri, podria haver pegat una patada a la moto propietat de l'equatorià que li hauria recriminat l'acció. En aquest punt el magrebí hauria tret un ganivet i ferit al propietari de la moto i a un amic d'aquest en un intent de defensar-lo. A més, un veí de l'agredit que es va posar pel mig va resultar també ferit en una aixella. A la llista dels ferits

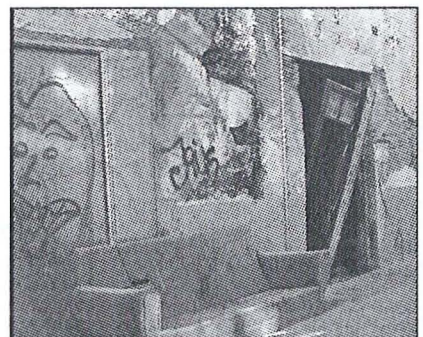
caldria sumar a un altre ciutadà marroquí, amic de l'agressor que va tenir lesions al braç.

Com a resultat de la baralla, els dos ciutadans equatorians van resultar ferits greus havent de ser traslladats a l'hospital de Vinaròs Benicarló compta amb dos nous agents des del passat dimecres. Tot i que ja treballaven en la plantilla de la policia local des de fa alguns mesos ha estat aquesta setmana quan s'ha produït la incorporació definitiva donat que ja han finalitzat el període de formació i prova.

Els joves van prendre possessió de la seua placa al despatx de l'alcalde, on van jurar el seu càrrec.

La plantilla de la Policia Local

augmenta així fins els 36 agents, encara que pròximament s'espera que la xifra assolisca els 47 efectius mitjançant la convocatòria d'oposicions, unes proves que començaran a celebrar-se a partir del 31 de maig i a les que es calcula que es presentaran més d'un centenar de joves.

Concert dels solistes de la Banda

TEXT: olgalluch

El proper dissabte 29 a les 19 h a l'Auditori Municipal es realitzarà el Concert dels solistes de la banda, a càrrec de l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló", inclòs dins del Cicle de Concerts de Primavera.

S'interpretaran les següents obres: "Concert per a clarinet i banda (transcripció) op.26" de C.M. Weber, amb el solista Rubén Monfort; "Concertino per a flauta i banda (transcripció) op. 107" de C. Chaminade, amb la solista Emilia Carrasco; "Mac and Mac. Fantasia per a xilofón i banda" d'Alford, amb els solistes José A. Fernández i Víctor Cornelles; "Treble concerto per a trompeta i

banda", amb els solistes Yaiza Bayarri i José María Rico; "Lo cant del valencià" (pasdoble), amb el solista David Marqués al bombardí; "Concert per a trombó i banda (transcripció) de L. Gröndahl, amb el solista Juan Luis Roig.

Tots els solistes són joves veterans de la banda que de ben segur ens oferiran excel·lents interpretacions de les anteriors obres. Bona música!

“Tots els solistes són joves veterans de la Banda que de ben segur oferiran excel·lents interpretacions”

Àlex Gozalbo ponent al Fòrum

Alex Gozalbo, format periodísticament a **La Veu**, acudirà dissabte 12 de juny al Fòrum de Barcelona 2004, on oferirà una ponència dins de "L'esport: diàleg universal".

La seua xerrada porta per nom "La necessitat de sentir-se'n part: diferències raonables entre Castàlia i El Madrigal". Aquest diàleg amb temàtica esportiva es desenvoluparà durant tres dies y compta amb la presència de personalitats com Jorge Valdano (director esportiu del Reial Madrid), Hein Verbruggen (president de la Unió Ciclista Internacional) i Juan Antonio Samaranch (president del COI).

Valencians de secà

TEXT: alambor

El proper divendres 28 de maig a les 20 hores, i a la seu de la Penya Setrill tindrà lloc la presentació del llibre *Els valencians de secà -Estampes velles del Maestrat - de Gaetà Huguet Segarra i Edició de Vicent Pitarch i Almela*.

ELS AUTORS

Gaetà HUGUET SEGARRA (Castelló de la Plana, 1882 1959) fou un líder del valencianisme polític i un activista cultural admirable, sobretot a les comarques septentrionals del país. En tornar de l'exili deixà redactats uns textos sobre masoveries que foren editats pòstums, l'any 1962, sota el títol *Els valencians de secà*, que ara es reedita per la Universitat Jaume I.

VICENT PITARCH I ALME-

LA, és doctor en Filologia Catalana i Catedràtic de l'Institut Francesc Ribalta de Castelló. És membre de l'Institut d'Estudis Catalans, de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, de la Comissió de Política Lingüística de la Universitat Jaume I, i de la Fundació Huguet. Ha concentrat la seua dedicació intel·lectual en l'anàlisi i la divulgació de la llengua i la cultura catalanes, enfocades sobretot des de les òptiques històrica i sociolingüística.

És autor de la present edició de *Els valencians de secà*.

EL LLIBRE

La vida a la masoveria ha estat un factor clau de cohesió en la trajectòria de la societat valenciana. Amb un intent d'aguaitar a aquest llegat històric, Gaetà Huguet va escriure *Els valen-*

cians de secà, un llibre ple d'encants i de capacitat suggeridora, que conté, a més, un ingredient substancial de compromís ètic i civil amb la pròpia terra. L'autor hi vol plasmar algunes experiències que va suscitar-li el seu contacte personal i prolongat - gairebé al llarg de tota la seua vida - amb el món dels camperols que acudien a treballar al seu mas de la Foia, un extrem de l'antic Maestrat, que avui identifiquem dins la Plana Alta. El nivell, doncs, d'objectivitat amb què aquests textos tracten la pròpia temàtica és considerable; els personatges formen part de la història viscuda per aquestes latituds, els indrets sobre els quals aquells es mouen s'adeqüen perfectament a la realitat geogràfica, i els costums que s'hi descriuen són autèntics i sempre suggeridors.

La Veu amb la selecció catalana

TEXT: rodolfo serrano

paco delcastillo

Prop de vuitanta-cinc mil espectadors van omplir les grades del Camp Nou amb senyeres, senyeres estelades, pancartes reivindicatives en anglès, pancartes reivindicatives en català i banderes del Brasil amb el lema Ordem e progresso.

Mentre els jugadors brasilers, amb la mà al pit, cantaven o escoltaven amb un respecte digne de millor causa l'himne del seu país, els catalans, com sempre, feien carasses a la càmera televisiva, miraven al tendido o simplement guardaven un correcte silenci quan Josep Carreras interpretava Els Segadors versió tres tenores. No hi ha remei amb això es veu.

Els que sí que cantaven, o almenys menjaven la boca com si cantaren, eren els polítics de torn que envaïen la llotja presidencial de can Barça. Els del tripartit, amb barbes, bigotis i/o sense corbates donen un aire més progre a aquests actes protocolaris.

A l'inici del partit hom podia veure unes grades prou despoblades. No se'n podia avenir Jordi Basté, com podia ser si a ell li havien dit que hi havia tantes i tantes entrades venudes. Suposo que l'home, per uns moments, va pensar en les subscripcions de l'anterior govern català amb La Vanguardia i va pensar que algú havia comprat les localitats però que en realitat no li les havia donat a ningú. Si Basté haguera sigut de cap ací, haguera pensat en la corrida de beneficència que organitza amb tant d'amor a la

província el senyor Fabra Carrera. Però no, es veu que no, que el que passava és que hi havia un immens embús a la Ronda de Dalt i a la Diagonal amb la gran quantitat d'autobusos que d'arreu la geografia catalana s'havien desplaçat a la capital per presenciar en viu el partit de les dos seleccions.

Insistia Basté a la ràdio, alguna cosa deu fallar perquè no estiga

ple un estadi en què es juga un matx retransmès en directe per televisió per més de trenta països. I sí que passava, sí, passava que el caos circulatori de la ciutat comtal no hi ha manera d'arreglar-lo a segons quines hores.

Mentrestant, comentava per la tele Jose Mari Bakero que Pichi deu ser dels poquets entrenadors que han tingut la possibilitat d'enfrontar-se a la canarinha dos vegades en només dos anys. Es preguntava quants i quants preparadors de reconegut prestigi mundial no ho han pogut fer mai això. Suposo que aquest fet també hauria de ser un motiu d'orgull per a l'esport local, no ?

El partit va estar bé, hi va haver gols i espectacle, que és el que demana el personal. Ronaldo, en

dos ocasions, Oliveira i Baptista, aquest també en dos ocasions, van marcar pel conjunt brasiler i Gerard de certera cabotada i Sergio Garcia en preciosa jugada personal van ser els autors dels gols de la selecció catalana. Tots cinc, com es pot comprovar, jugadors de la lliga de futbol espanyola. Ronaldo i Roberto Carlos van ser xiulats amb ganes mentre que Ronaldinho i el tal Belletti, fitxat pel

Barça del Villarreal, eren aplaudits cada vegada que tocaven l'esfèrica. No cal dir que un partit amb tantes ocasions ha de ser per força entretingut, la llàstima és que el nostre paisà Pichi no poguera comptar amb tots els efectius possibles per tal de comprovar quines són veritablement les possibilitats de l'equip que dirigeix. Xavi, Puyol o Luque amb la selecció espanyola, Luis Garcia lesionat i Raúl Tamudo autodescartat perquè no li interessa en absolut res que no

faça olor a espanyolisme en el més ampli sentit de la paraula, van ser els grans absents i els homes que hagueren permès fer-se una millor idea de fins on podria (compte amb el condicional, perquè no podrà mai) arribar una selecció com aquesta.

En resum, un bonic espectacle esportiu i cívic i alguna cosa més que un partit de costellada que repetia constantment Jordi Basté.

Nota. Vull donar personalment les gràcies a la selecció catalana de futbol perquè m'ha permès omplir aquesta pàgina en una setmana en què l'única notícia que tinc del CD Benicarló és que la plantilla se n'anirà de vacances a Eivissa un cap de setmana per haver assolit l'ascens.

Tafaners.com

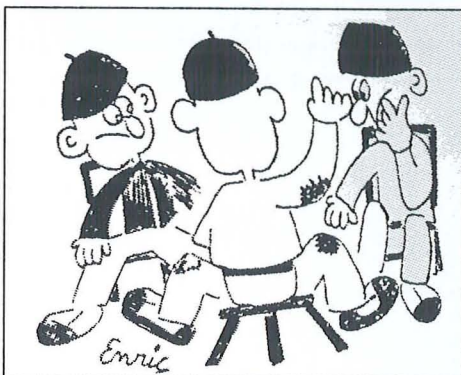
TEXT: els tafaners

- **Els aficionats** d'Albacete (aquells de quien más la larga tiene más...) se'n van atipar de dirlos als del Gol Blau "Pueblerinos, pueblerinos!". Diu el mort al degollat qui t'ha fet eixe forat.

- **Mira si són de capital**, refinats i educats aquests d'Albacete que només arribar els benicarlandos, el primer que van fer va ser trencar-los un ninot que duïen a manera de mascota. No cal parlar de qui eren els pueblerinos.

- **Parlant de pueblerinos**. Els anuncis que va inserir a la ràdio el nostre ajuntament per tal d'encoratjar la família del Povet.com sí que van ser de pueblerinos i d'indocumentats, si més no des del punt de vista lingüístic. Reproduïm literalment dos perles cultivades: "La força del poble ens portarà al triuñf (sic)" i "Un triuñf (sic) ens farà més grans coma poble".

- **I és que açò del valencià** no té

remei, si més no a per a determinats personatges de la política local. Marcos Marzal, només assolir-se l'ascens, va anunciar diversos "eventos" (sí, sí, "eventos") per tal de celebrar suposem que el "triuñf".

- **La imatge difosa** per la premsa en què es veu a Jaime Mundo amb calcer de carrer envaint la pista de parquet del pavelló d'Albacete es mereix ser emmarcada. Hi ha qui diu que la perspectiva afavoria que es comprovara que el dinar del dia havia estat opípar.

- **Els tafaners** no podem desmentir, abundant en el tema anterior, que el senyor alcalde es quedara amb les ganes de tocar el bombo tal i com van fer alguns actius membres de la penya Gol Blau. Tampoc deu ser cert això que ell el que voldria ser de veritat és Jaime el del Bombo.

- **Els jugadors del Povet** van mantegar Guillermo Medina... sense manta. Compte perquè l'home ja té una edat i tal i com el tiraven enlaire me'l degueren deixar baldat.

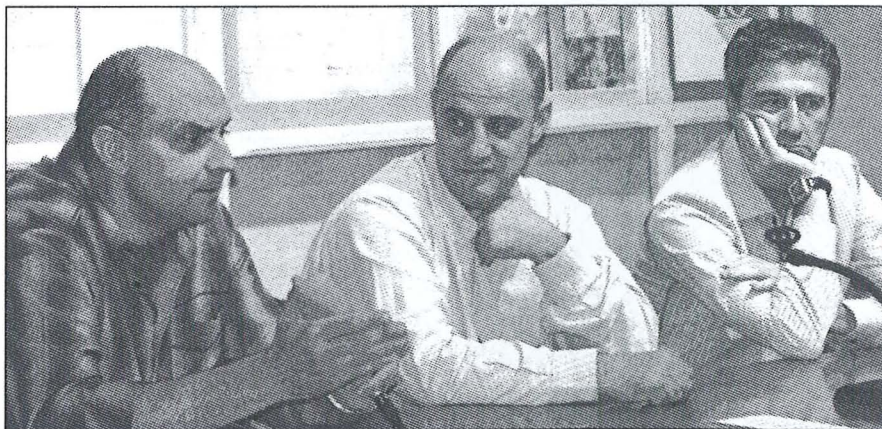
- **La televisió va oferir** les imatges d'eufòria de després del darrer partit i al bellmig de la pista es podia veure el president, Ximo Bel, amb una expressió que era una barreja de tot: no m'ho crec, quina n'hem fet ací... i mentre s'ho rumiava era fortament abraçat, besat o espremut per tots els que passaven pel seu costat.

Pitxi i Pere Escobar parlen de futbol

TEXT: redacció

El nostre infatigable company de la secció d'esports de La Veu, Francesc Delcastillo va fer de presentador a l'acte organitzat per l'Associació Cultural Alambor i que va dur als locals de la Penya Setrill als televisius Pere Escobar i Àngel "Pitxi" Alonso. El motiu era presentar al seu poble el llibre "Els secrets del futbol", però abans els autors van haver d'escoltar estoicament les despariades dissertacions de Delcastillo parlant del CD Benicarló, la selecció catalana, el València o el Barça entre d'altres coses.

¿És veritat que tothom n'entén, de futbol? Què és el que pot convertir un vestidor en un autèntic polvorí. Quina importància té que darrere dels fitxatges hi hagi un projecte esportiu sòlid. Com és que alguns

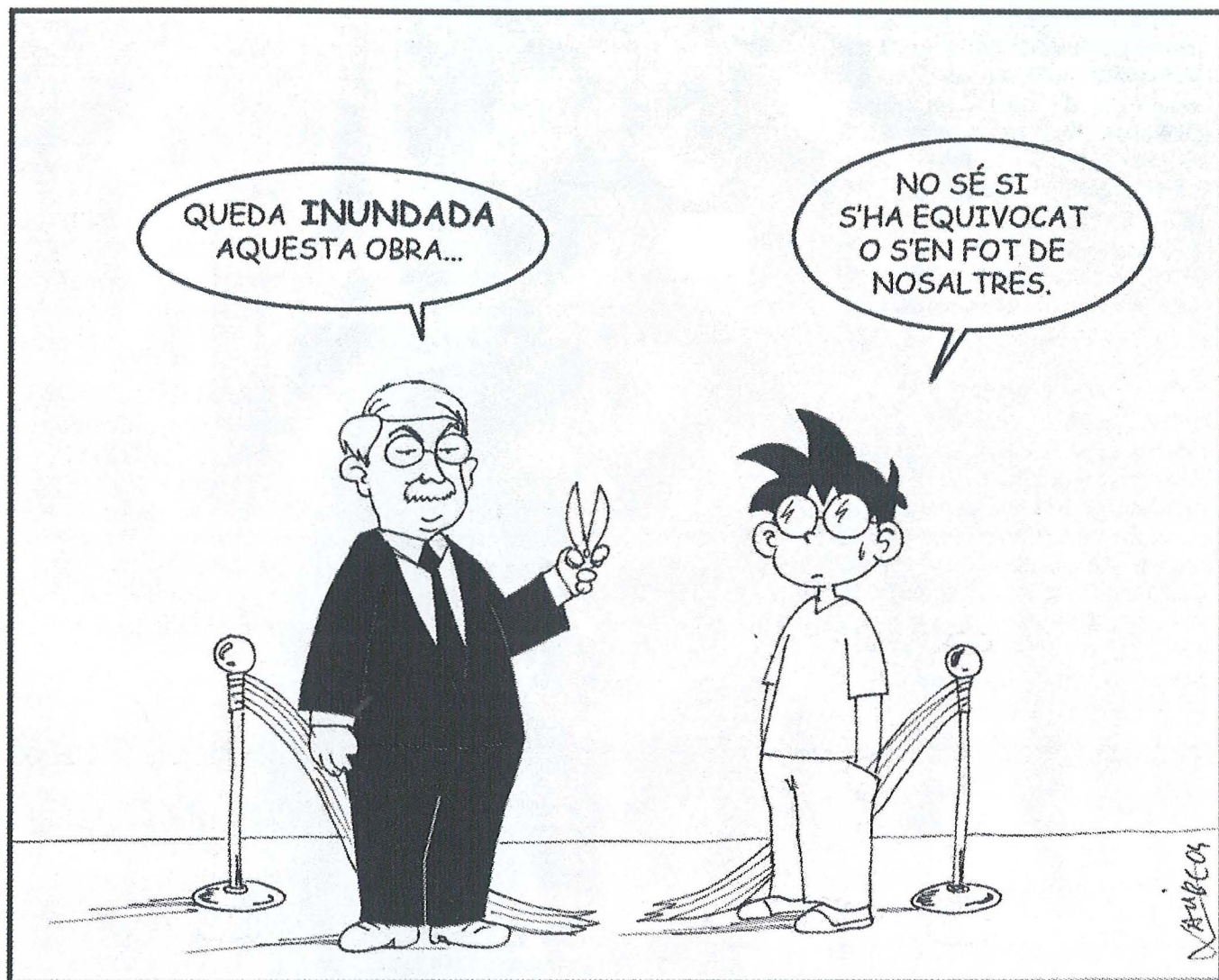
Un moment de la presentació del llibre, a càrrec del nostre company Paco Delcastillo, junt als autors

jugadors que són decisius al camp, són intractables per al seu companys. Quines actituds d'entrenadors i directius podeu arruïnar un equip. Fins a quin punt la pressió de l'entorn pot afectar el rendiment dels jugadors. Per què és tan important que un equip desperte il·lusió...

Àngel Alonso, que com a jugador, entrenador i comentarista n'ha vist de tots els colors, i Pere Escobar, que ho ha viscut com a periodista de primera línia, discuteixen en aquest llibre sobre aquests i molts altres secrets del futbol. La Penya El Setrill es va omplir fins el banderí.

Per Xavi Burriel

Coses ben fetes?

Llibres dels Còl·legis públics i centres d'ESO
Copisteria digital, lloguer i venda de copiadores

COPISTERIA
LLIBRERIA
PAPERERIA

CÒPIES COLOR

B/N I PLÀNOLS

GRÈVOL

Sant Blai, 2 -Tel.: 964 475698
 12580 BENICARLÓ